

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžo/17/2014
Identifikačné číslo spisu:	3012200415
Dátum vydania rozhodnutia:	25.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:3012200415.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: V. E., nar. XX.XX.XXXX, občan Slovenskej republiky, trvale bytom W. č. X, XXX XX I., toho času Centrum sociálnych služieb s adresou Liptovská č. 10, 911 08 Trenčín, zast.: R. B., trvale bytom W. č. XXXX/X, I., právne zast.: JUDr. Marekom Pavlíkom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie L. Novomeského č. 2695/1, 911 08 Trenčín, proti odporcovi: Trenčiansky samosprávny kraj, s doručovacou adresou K dolnej stanici 7282/20A, Trenčín, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 12. decembra 2013 č. k. 12Sp/8/2012-57 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 21. januára 2014 č. k. 12Sp/8/2012-60, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 12. decembra 2013 č. k. 12Sp/8/2012-57 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 21. januára 2014 č. k. 12Sp/8/2012-60 m e n í tak, že rozhodnutie odporcu č. sp.: TSK/2012/04716-6 z 23.05.2012 r u š í a vec mu v r a c í a na ďalšie konanie.

Navrhovateľovi právo na náhradu trov konania p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č. sp.: TSK/2012/04716-6 z 23.05.2012 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - č. 1. 4) odporca ako konajúci prvostupňový správny orgán podľa § 81 písm. b) bod 1 zákona č. 448/2008 Z. z. o sociálnych službách a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej na účely tohto rozsudku iba „zák. č. 448/2008 Z. z.“) postupom podľa § 30 ods. 1 písm. b) a v súlade s ustanoveniami § 46 a § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov

(ďalej na účely tohto rozsudku iba „Správny poriadok“) zastavil konanie vo veci posúdenia odkázanosti na sociálnu službu v domove sociálnych služieb, ktorú navrhovateľ podal 02. mája 2012.

2. Relatívne čo do obsahu stručné napadnuté rozhodnutie odporca odôvodnil tým, že na základe žiadosti o posúdenie jeho odkázanosť na sociálnu službu v domove sociálnych služieb podanej navrhovateľom dňa 02.05.2012 (ďalej na účely rozsudku len „žiadosť“) odporca túto žiadosť posúdil, pričom prihliadol na staršie rozhodnutie z 02.06.2011 č. TSK/2010/05359-7.

Ďalej uviedol, že dňa 22.05.2012 bol posudkovým lekárom vypracovaný lekársky posudok, podľa ktorého u navrhovateľa nedošlo v jeho zdravotnom stave k podstatným zmenám, preto podľa ustanovenia § 30 ods. 1 bod. i) [podľa odvolacieho súdu odporca mal na mysli písmeno i)] Správneho poriadku konanie zastavil, pretože v tej istej veci bolo už právoplatne rozhodnuté a skutkový stav sa podstatne nezmenil.

Podľa § 22 ods. 1 zák. č. 302/2001 Z. z. v znení relevantnom pre prejednávajúcu vec na konanie, v ktorom o právach a povinnostiach právnických osôb a fyzických osôb rozhoduje samosprávny kraj, vzťahuje sa všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 22 ods. 2 zák. č. 302/2001 Z. z. v citovanom znení proti rozhodnutiu samosprávneho kraja vo veciach územnej samosprávy možno podať opravný prostriedok na súde.

Podľa § 81 písm. b) bod 1 zák. č. 448/2008 Z. z. vyšší územný celok je správnym orgánom v konaniach o odkázanosti na sociálnu službu poskytovanú v zariadení podporovaného bývania, v rehabilitačnom stredisku, v domove sociálnych služieb a v špecializovanom zariadení.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

3. Proti tomuto rozhodnutiu navrhovateľ podal prostredníctvom odporcu na Krajský súd v Trenčíne odvolanie z 11.06.2012.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie a postup správneho orgánu, ktorý mu predchádzal, v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je v súlade so zákonom, a preto ho potvrdil podľa § 250q ods. 2 O.s.p.

5. Pri odôvodnení svojho rozsudku nevychádzal z argumentácie odporcu, ktorá mala byť vyjadrená v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ale vychádzal zo skutočností zachytených v administratívnom spise správneho orgánu, tzn. že po doručení žiadosti odporca túto posudzoval v zmysle posudkového záveru, ktorý je podľa krajského súdu vyjadrený v lekárskom posudku zo dňa 25. mája 2012 Q.. I. (ďalej na účely rozsudku tiež „lekársky posudok“), t. j. že navrhovateľ (ako 55 ročný muž) trpí roztrúsenou mozgovou sklerózou s maximom ťažkostí na končatinách a mozočku. Má preto oslabené všetky štyri končatiny, na ľavých končatinách je nález horší, sú pohyblivé len pasívne - preto je praktický imobilný.

Nedávno prekonal močový infekť, je inkontinentný, katetrizácia už nie je potrebná. Zo sociálneho hľadiska v dôsledku týchto skutočností vyžaduje pomoc a dohľad pri väčšine životných úkonov, spĺňa podmienky odkázanosti na pomoc inej fyzickej osoby.

6. Krajský súd vzhľadom na hore uvedené skutočnosti (najmä na uvedený lekársky posudok, vyjadrenia zástupkyne navrhovateľa, jeho právneho zástupcu ako aj zástupcu odporcu na pojednávaní vykonanom dňa 12.12.2013) dospel k záveru, že správny orgán vykonal dostatočné dokazovanie, pri vypracovaní lekárskeho posudku bolo prihliadnuté na jeho zdravotný stav vychádzajúc z lekárskeho vyšetrení (zo zdravotnej dokumentácie). Správny orgán mal riadne vyhodnotiť dôkazy a vo veci správne rozhodol na

základe podkladu, ktorým v prejednávanej veci je posudok o odkázanosti na sociálnu službu. Krajský súd nemohol prihliadnuť na dôvody uvedené navrhovateľom v jej odvolaní, a preto napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil za použitia § 250q ods. 2 O.s.p.

7. Opravným uznesením z 21. januára 2014 č. k. 12Sp/8/2012-60 krajský súd opravil záhlavie svojho rozsudku tak, že chybné uvedené označenie odporcu Mesto Trenčín nahradil správnym označením odporcu.

III.

Odvolanie navrhovateľa/stanoviská

A)

8. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 21.01.2014 (č. l. 61) navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu v súlade s ustanovením § 205 O.s.p. uviedol nasledujúce dôvody odvolania: prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam /§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p./ a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p./.

9. Následne odvolací súd v stručnosti rekapituluje odvolacie dôvody navrhovateľa.

- neboli splnené zákonné predpoklady na zastavenie konania, pretože v zdravotnom stave navrhovateľa malo dôjsť k podstatným zmenám,
- pri zhoršení svojho zdravotného stavu poukazuje nielen na lekárske správy, ale aj na komplexné posudky pracovísk Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny zo dňa 04.07.2012 alebo 21.11.2012 (ďalej na účel rozsudku len „posudky ÚPSVaR“, resp. „posudok ÚPSVaR“), ktoré boli vyhotovené v rovnakom období ako lekársky posudok a tieto navrhovateľ priložil na č. l. 36 a 40,
- podkladom pre rozhodnutie odporcu bol lekársky posudok zo dňa 22.05.2012, avšak v priamom rozpore s týmto lekárske posudkom z 22.05.2012 sú už vyššie spomínané posudky ÚPSVaR,
- nesprávne právne posúdenie veci navrhovateľ vidí v nesprávnom posúdení postupu žalovaného krajského súdu, ktorý sa stotožnil so zastavením konania napriek tomu, že z predložených listín vyplýva tento záver.

10. Záverom navrhovateľ požiadal odvolací súd, aby odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil na ďalšie konanie.

11. Z vyjadrenia odporcu zo dňa 18.02.2014 (č. l. 66) najmä vyplýva, že vychádzal z vyššie uvedeného skutkového stavu a rozhodol v súlade so zákonom, posudky ÚPSVaR nie sú podľa ustanovenia § 92 ods. 9 zák. č. 448/2008 Z. z. pre neho záväzné, ale ich môže použiť, ako podklad na vydanie rozhodnutia o odkázanosti, t. j. je tu voľnosť právnej úvahy správneho orgánu, či predmetný posudok použije alebo si nechá vyhotoviť vlastný.

12. Záverom odporcu požiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby zamietol v plnom rozsahu podané odvolanie navrhovateľa ako bezdôvodné a potvrdil zákonnosť rozsudku krajského súdu s tým, že navrhovateľovi neprizná trovy konania.

IV.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250s O.s.p. odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p.) dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov (§ 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p.), a preto postupom podľa § 220 ods. 1 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok krajského súdu zmenil tak, že z uvedeného dôvodu napadnuté rozhodnutie žalovaného podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zrušil a vrátil mu späť na ďalšie konanie v zmysle nasledujúcich záverov.

14. Na prvom mieste Najvyšší súd konštatuje, že hoci navrhovateľ v svojich odvolacích námietkach nespochybňoval napadnuté rozhodnutie v celosti ako nepreskúmateľné, nepreskúmateľnosť rozhodnutia správneho orgánu objektívne bráni správne súdnictvu naplniť svoj účel, a preto súd musí k tejto neprehliadnuteľnej prekážke prihliadnuť „ex offio“.

Na základe uvedeného musel Najvyšší súd po preskúmaní obsahu napadnutého rozhodnutia konštatovať, že napadnuté rozhodnutie trpí nepreskúmateľnosťou pre nedostatočné odôvodnenie. Ide o závažný argument, ktorý sám o sebe vytvára základnú prekážku pre vykonanie súdneho prieskumu rozhodnutia správneho orgánu.

15. Súdna judikatúra stabilne ako jeden z dôvodov nepreskúmateľnosti rozhodnutia správneho orgánu označuje nedostatok dôvodov. Aj konštantná judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nastolila trvalú požiadavku vysporiadať sa so všetkými relevantnými argumentmi účastníka konania (Garcia Ruiz v. Španielsku, rozsudok z 21.01.1999, sťažnosť č. 30544/96), a dodržiavanie tejto požiadavky starostlivo preveruje.

16. Za nedostatok dôvodov, ktoré by inak mali byť riadne objasnené v odôvodnení rozhodnutia správneho orgánu, nie je možné považovať čiastkové nedostatky odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu, ale iba taký nedostatok dôvodov, ktoré majú svoj základ v skutkových zisteniach (skutkové dôvody). Skutkovými dôvodmi, pre ktoré nedostatok je možné rozhodnutie správneho orgánu zrušiť pre nezrozumiteľnosť, sú také vady skutkových zistení, ktoré sú neodmysliteľným základom pre rozhodnutie samotné, tzn. vytvárajú rozhodovacie dôvody. V tejto skupine je to typické vtedy, keď správny orgán vyvodil rozhodovacie dôvody alebo

o skutočnosti v správnom konaní nezisťovanej, poprípade

- zistenej v rozpore so zásadou legality (§ 3 ods. 1 Správneho poriadku) alebo

- tam, kde nie je zrejmé, či boli vôbec nejaké dôkazy vykonané,

- poprípade neobjasnil, akými úvahami bol vedený a v akých medziach sa pohyboval, keď nepripustil inú možnosť svojho konania, hoci ju zákonodarcia výslovne zmieňuje (čo je aj evidentnou vadou v prejednávanej veci).

17. Na základe hore uvedeného musí správny orgán konajúci a rozhodujúci vo veci posúdenia odkázanosti na sociálnu službu mať na zreteli, že toto konanie ako osobitné konanie vo veciach sociálnych služieb je všeobecne upravené v Deviatej časti - Konanie vo veciach sociálnych služieb (najmä ustanovenie § 91 zák. č. 448/2008 Z. z.).

Podľa § 91 ods. 1 zák. č. 448/2008 Z. z. v citovanom znení na poskytovanie sociálnych služieb na zabezpečenie nevyhnutných podmienok na uspokojovanie základných životných potrieb, sociálnych služieb na podporu rodiny s deťmi, prepravnej služby, sprievodcovskej a predčitateľskej služby, tlmočnickej služby, sprostredkovanie tlmočnickej služby, sprostredkovanie osobnej asistencie,

požičiavanie pomôcok, sociálnej služby s použitím telekomunikačných technológií, pomoci pri zabezpečení opatrovníckych práv a povinností, sociálnej služby v dennom centre, v reintegračnom centre, v jedálni, v práčovni a v stredisku osobnej hygieny sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní.

18. Nakoľko však zák. č. 448/2008 Z. z. výslovne v zmysle § 1 ods. 1 Správneho poriadku nevyklučuje účinky tohto právneho predpisu a súčasne zák. č. 448/2008 Z. z. nestanovuje základné obsahové náležitosti rozhodnutia o žiadosti podanej vo veci posúdenie odkázanosti na sociálnu službu, je nutné vychádzať pri vymedzení základných náležitostí rozhodnutia odporcu z príslušných ustanovení Správneho poriadku.

Podľa § 47 ods. 1 a 3 Správneho poriadku v znení relevantnom pre prejednávanú vec platí, že rozhodnutie správneho orgánu musí okrem iného obsahovať aj odôvodnenie, v ktorom správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval.

19. Najvyšší súd vo svojej rozhodovacej činnosti neustále poukazuje na nutnosť dodržiavať zásadu právnej istoty (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky), t. j. že v obdobných veciach je možné sa od predchádzajúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu meritórne odchyliť iba, ak sa podstatne zmenili skutkové okolnosti a právny základ pre vyhlásenie súdneho rozhodnutia. Preto s princípom právnej istoty je tesne spojená kontinuita právnych názorov súdov na riešenie obdobných vecí.

Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd napríklad poukazuje na svoj skorší rozsudok sp. zn. 5Sžp 76/2009, prostredníctvom ktorého zdôraznil, že

„Riadne, logické a pre účastníka zrozumiteľné odôvodnenie sa pre neho stáva alebo argumentom presvedčujúcim ho o zákonnosti vydaného správneho rozhodnutia alebo východiskovým zdrojom argumentov na spochybnenie tohto rozhodnutia.“

20. Avšak v napadnutom rozhodnutí absentovali akékoľvek podrobnosti o tom, aký rozsah podkladov a aké úvahy z nich vyplývajúce si odporca z lekárskeho posudku osvojil, a prečo nemal pochybnosti o tom, že námietky navrhovateľa smerujúce k jeho zhoršujúcemu sa zdravotnému stavu sú iba jeho subjektívnymi pocitmi.

21. V tomto vidí Najvyšší súd základné pochybenie odporcu, ktoré spôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov.

Ďalej je celkom neudržateľný na toto nadväzujúci právny záver odporcu, že za takto zisteného skutkového stavu, t. j. že u odporcu nedošlo v zdravotnom stave k podstatným zmenám, je možné aplikovať ustanovenia § 30 ods. 1 písm. i) Správneho poriadku. Vzhľadom na časový posun pri posudzovaní zdravotného stavu navrhovateľa a zásady dialektickej logiky nie je možné si osvojiť odporcovu premisu, že ide o „tú istú vec“.

22. Na tomto mieste musí Najvyšší súd poukázať na zbytočnú snahu krajského súdu „doplniť“ právnu argumentáciu namiesto odporcu.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku vyslovil (doplnil) množstvo právnych záverov (viď bod č. 5), ktoré celkom absentovali v napadnutom rozhodnutí, čo je v rozpore s legitímnym očakávaním navrhovateľa a nie je v súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

23. Navyše, krajský súd záverom svojho odôvodnenia vyslovil správnosť o vypracovaní lekárskeho posudku: „Krajský súd vzhľadom na hore uvedené skutočnosti dospel k záveru, že správny orgán vykonal dostatočné dokazovanie, pri vypracovaní lekárskeho posudku bolo prihliadnuté na jeho

zdravotný stav vychádzajúc z lekárskeho vyšetrení (zo zdravotnej dokumentácie). Správny orgán správne vyhodnotil dôkazy a vo veci správne rozhodol na základe podkladu, ktorým v prejednávanej veci je posudok o odkázanosti na sociálnu službu.“, čo je podľa Najvyššieho súdu prinajmenej nezvyčajné, nakoľko od súdov konajúcich v správnom súdnictve sa neočakáva potvrdenie správnosti lekárskeho hodnotení, ale preskúmanie zákonnosti postupu odporcu pri hodnotení správnosti podkladov jeho rozhodnutia.

24. Podľa Najvyššieho súdu (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky) potom takto nedostatočne odôvodnené napadnuté rozhodnutie porušuje ústavné právo navrhovateľa na súdny prieskum rozhodnutia správneho orgánu v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Potom účastníkovi správneho konania dotknutému v jeho právach alebo právom chránených záujmoch napadnutým rozhodnutím sa potom odopiera možnosť efektívne spochybníť takéto rozhodnutie, lebo samotný účastník potom môže iba odhadovať žalobné dôvody, na základe ktorých by úspešne uplatňoval svoje subjektívne právo na ochranu práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, garantovaného mu Ústavou Slovenskej republiky (čl. 39 ods. 1 ústavy).

25. Z uvedeného dôvodu nebolo možné, aby navrhovateľ mohol byť objektívne pripravený riadne alebo vôbec vykonať svoju nesúhlasnú argumentáciu, a konkrétne dôvody vedúce k nevyhoveniu svojej žiadosti mohol iba odhadovať.

Preto nie je možné napadnuté rozhodnutie označiť ako súdneho prieskumu schopné a tiež, že je spravodlivé.

V.

26. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok navrhovateľa a stanoviska odporcu ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté vo vyššie uvedených rozhodnutiach (čl. 1 ods. 1 ústavy), najmä citovaný rozsudok pod sp. zn. 5Sžp 76/2009), pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od jeho obsahu a vyslovených právnych názorov (viď účinky sledované v § 250ja ods. 4 a contrario odsek 7 O.s.p. spolu s čl. 144 ods. 1 ústavy) s prihliadnutím na ústavný princíp právnej istoty odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska v zmysle záverov judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zjednocovania alebo zamedzovania vydávania protirečivých rozsudkov, najmä vec Zielinsky, Pradal a spol. v. Francúzska republika č. A-24846/94, 34165/96 až 34173/96, poprípade vec Borovská a Forrai v. Slovenská republika č. A-48554/10 z 25.11.2014), s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

27. V súvislosti s uvedeným pozornosti odvolacieho súdu neuniklo, že v prípade posudzovania zdravotného stavu navrhovateľa existujú posudky ÚPSVaR (viď bod č. 9), ktoré mali akceptovať zhoršujúci sa zdravotný stav navrhovateľa a jeho dôsledkom bolo zaradenie odkázanosti navrhovateľa do VI. stupňa v zmysle zák. č. 448/2008 Z. z. Navyše tak navrhovateľ ako aj odporca sa zhodli, že existuje odborný rozpor medzi lekárskeho posudkom a vyššie uvedenými posudkami ÚPSVaR.

S prihliadnutím na vyššie citované ustanovenie § 91 ods. 1 zák. č. 448/2008 Z. z. je odporca aj v tomto konaní viazaný všeobecnými procesnými zásadami tak, ako sú vyjadrené v § 3 a nasl. Správneho poriadku. Bude teda povinnosťou odporcu pri napĺňaní svojej povinnosti v zmysle § 3 ods. 1 Správneho poriadku, t. j. pri ochrane práv a záujmov navrhovateľa v ďalšom konaní tieto podklady čo do relevantnosti a závažnosti pre navrhovateľa vyhodnotiť a následne odôvodniť, prečo sú alebo nie sú podkladmi pre ďalšie rozhodnutie.

Podľa § 3 ods. 1 veta druhá Správneho poriadku sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 3 ods. 2 veta prvá Správneho poriadku správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy.

28. Najvyšší súd v súlade so zásadou hospodárnosti súdneho konania ako aj so svojou dlhodobou ustálenou praxou neuviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta O.s.p.), pretože dôvodom podania tejto informácie správnym súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania proti rozsudku súdu. Nakoľko proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve sú nielen generálne (§ 246c ods. 1 O.s.p.) ale aj špeciálne (§ 250ja ods. 6 O.s.p.) opravné prostriedky neprípustné s výnimkou prípadu úplnej jurisdikcie zakotvanej v ustanovení § 250ja ods. 5 O.s.p., a táto situácia v prejednávanej veci nenastala, potom nie je možné ust. § 250j ods. 4 O.s.p. na výrok rozhodnutia Najvyššieho súdu aplikovať.

29. O práve na náhradu trov súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 250l ods. 2 O.s.p., podľa ktorého úspešnému navrhovateľovi právo na náhradu trov tohto konania vzniklo. Nakoľko však právny zástupca úspešného navrhovateľa bol ustanovený na základe osobitného zákona, bude úlohou iného orgánu verejnej správy, aby stanovil výšku náhrady.

30. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava sociálno-dávkových vzťahov vychádza z verejnoprávných vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).